

EVIIJA BALTIŅA

VELTĪJUMS TEV (manai vecmāmiņai)

Tu liec pasauli saskatīt gaišākām acīm,
Liec sajūst maigumu un nedomāt par sāpēm.
Palīdzi man grūtos brīžos
Un ar lepnumu iet plašajā dzīvē!
Tu māci man nepieļaut kļūdas, ko nācies sastapt tev.
Tu priecāties māci man un gaišas domas domāt.
Tu darbus darīt liec, lai justu, kas īsti tie ir!
Tu gaiši smaidīt liec pretim garāmejošam cilvēkam.
Tu – cilvēks, kurš mācīja man izjust un izprast visu apkārtējo.
Izpalīdzēt un būt mīļai iemācīji Tu!
Tu, manu omīti, - Vislabākais man esi, kas vien var būt!
Tu mani jau mazu ņēmi savās pieredzējušās, sastrādātajās un raupjajās rokās.
Kā lai nemīl Tavu acu skatu, maigo sirdi un gaišo smaidu!
Tu vislabākā esi man!
Un vārds "paldies" man jāsaka Tev no sirds.
Paldies!

IEKLAUSIES

Vēja čuksti saka tev priekšā, vien jānāk ieklausīties tajos!
Putni, lidojot pret vēju savainojas, bet viņi traucas uz priekšu, cenzdamies šo mērķi sasniegt!
Tu aizraujies un vēlies lidot tiem līdz, cerot, kad arī Tu pats varēsi izklūt ārā no ikdienas no satraukuma un savām sāpēm. Mēs bieži baidāmies no saviem darbiem - kas mūs sagaidīs tālāk?
Putni nomierina, jo mēs saprotam - viņiem patiesībā ir vēl grūtāk...Lai gan šķiet, ka tikai mums sāp, un par to mēs gribam pārņemt citiem... Ieklausoties klusumā, dzirdam putnu dziesmas, bet man atkal liekas, - tās ir putnu sāpes un bailes.
Mēs klausāmies un priecājamies: cik skaisti dzērve mežā sauc! Bet ieklausoties putna dziesmā var just, - tā var būt arī neizkliegta putna sāpe...
Mēs dzirdam to, ko gribam dzirdēt, redzam to, ko gribam redzēt. Aizmirstot par citu dzīvi, par citu likteni...
Tā šī dzīve arī pait: putnam - dziesmās, bet mums – klaigās...

* *

Meitene, kurai ziedi, vējš un putni patīk,
Meitene, kam plaša sirds -
Viņa paklusēs, kad jāklusē, un runās tad, kad vajadzēs to!
Meitene, kam smaidīt patīk un pa dzīvi priecāties -
Dzīvo viņa tā, kā māc - citreiz taisni, citreiz greizi.
Meitene, kam smaidīt patīk un kad citi smaida viņai līdz!
Viņa putniem lido līdz, jo vēlas citreiz aizbēgt.
Aizbēgt no ikdienas un atrasties kur citur!
Viņa mīl šo dzīvi un to, kas tajā iekšā!
Viņa mīl šo visu un lūdz mīlēt arī tev!

DZĪVES CEĻŠ

Ceļi ir diezgan bedraini.
Ceļi ir diezgan akmeņaini.
Ceļi ir diezgan dubļaini.
Un reizēm arī neparasti!
Bet ceļš, pa kuru eju es,
Nav ne bedrains, ne dubļains,
Ne akmeņains!
Šis ceļš - mans sapņu ceļš –
Ir veidots no domām, ko domāju es!
Pa manu ceļu nebrauc ne mašīnas, ne riteņi,
Nav pat dzirdamas cilvēku balsis!
Vienīgais, kam atļauts pa manu ceļu iet, -
Tās ir manas domas un sapņi,
Ko sapņoju es!
... Bet arī tev nav aizliegts doties pastaigā
Pa manu sapņu ceļu...